

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Dorotheo clarißimo. 394.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

λόγω τετιμημένοι, καὶ πάλιν τῆς κακούρη-
ρας τῆς σαρκὸς ὀρθῶς τοῖς λόγοις χρη-
μαῖσι σαρκὸς ἀγνοῦσι σαυότητα.

Δωροθέω λαμπροτάτω. τ. δ.

Ἀπιστῶν μὲν σοὶ σαρκὸς ἔχω, παρὰ
τὸ δὲ μὴ σαυδαλιζέσθαι, ἀλλ' ἀνα-
μνησθῆναι πλεονάζοντες κρίσει. καὶ γὰρ
παραίσεις τοιαῦτα, καὶ ἄλλον ἀνδρα-
μοσπύρον ἀνέσταλα, ταῦτά σοι
φράσαντα καὶ καταρήτορεύσαντα αὐ-
τῶν, καὶ φήσαντα. οἱ μὲν ἀποστόλοι,
ἀπὸ τῶν θείων πνεύματι σεσοφισμένοι,
καὶ πάλιν ἐκκλησίαι, ὡς δεσποτικῶν
νύμφων ἔγωγε διεκόσμησαι, ὡς μήτε τῶν
χειρῶν αὐτῶν μηδὲν διεσχέλειν, μήτε
εἶναι πικρὸν καὶ χεῖρον, ὃ καὶ τῶν θεσφά-
των παρὰ τὴν ἀνάγκην οὐδὲν διδά-
σκαλικὸν σαρκὸς οὐδὲν ὅπως ἐμπεπιτε-
μῶν ἦρόν, πολυῶσι νεωτερίζειν,
καὶ τὸν παρὰ σκεῖαν κοσμίως καὶ εὐ-
σεβῶς θεμελιωθέντα θεσφάτων ἀπιδάσαν-
τες, τὰ οἰκῶνα παρὰ τὴν ἀνάγκην, τὸν ἐξ
ἀρχῆς κόσμον ἀτιμώτερον, δι' ὧν ποιῶ-
σι νομίζοντες, ἵνα γὰρ τῶν χρημάτων
ὠνήσασθαι παρὰ τὴν ἀνάγκην πάλιν ἀπο-
στολικῶν ἀξίαν, ὅτι πληθύνοντες καὶ
φθίνοντες, τὸ ἀργιῶν σου σὺ σοὶ εἴη
εἰς ἀπώλειαν, ὅτι πάλιν δωρεὰν τῶν θε-
σφάτων ἀπιδάσαντες καὶ χρημάτων κτλ. σαρκὸς
ἐπὶ μερὶς ἔτε κληρὸς ἐν τῶν λόγων τῶ-
ν, ἔτσι τῶν τοῖς μαλίστα τοῖς ἱερω-
σύνων ἐνεχέρισαν τοῖς ὡσπερ ἐξ ἀγο-
ρῆς αὐτῶν ἀνησυχίαις. καὶ ἔτι τὸ
πο δεινόν, καὶ τὸ δὲ δεινόν, ἀλλὰ καὶ
μείζον φρονέειν ἔπει τῶν, ἢ ἕτεροι
ἔπει καλοκάγαθία καὶ ἀκρησσύνη,
καὶ ὅταν μὲν δόξασιν ὡς πινῶν λό-
δορεῖσθαι, εὐθὺς τὸ ἀποστολικὸν ἀξίω-
μα παρὰ τὴν ἀνάγκην. ἔτι γὰρ ἡμῶς, φασίν,
ἀλλὰ πάλιν ἔπει τοῖς πνεύματι ὕψιστον ὅταν
δὲ δὲ πικρὰ τῶν δεινόν, σαρκὸς
ἐπὶ τῶν παρὰ τὴν ἀνάγκην, ὡς ἐξ ὧν αὐτοῖς
πινῶσθαι μὲν ὡς ἀποστόλους, μὴ παρὰ
τὴν ἀνάγκην ὡς ἀποστόλους. ὡσπερ τοίνυν
ἐκείνος πινῶσθαι τῆς ἡμετέρας παρὰ

habent, & malignitatis eorum, qui sermo-
nibus non recte utuntur; absurditatem
haudquaquam ignorant.

Dorotheo clarissimo. 394.

Fidem quidem tibi abrogare nequeo: ve-
rum illud te moneo, ut ne offendaris; sed
incorruptum iudicium expectes. Nam etiam
per huiusmodi admonitionem alium que-
dam virum, improborum odio flagrantem,
repressi, qui eadem, quæ tu loquebatur, at-
que adversus illud declamabat, verbisque
huiusmodi utebatur: Apostoli quidem, ut
pote à divino Spiritu sapientia instructi,
Ecclesiam quoque, ut Domini sponsam ita
exornarunt, ut nec mali quicquam ipsi
molestiam exhiberet, nec quicquam me-
lius esset, quod ad ipsius ornatum adiungi
posset. At nonnulli ex his, quibus nunc
magisterij ac doctrinæ thronus haud scio,
quoniam pacto commissus est, res novas
moliri audent, ac legem honestè pietique ab
illis fundatam pro nihilo ducentes, sua
proferunt, veterem scilicet ornatum, per
ea quæ agunt, viliores atque contemptio-
res esse iudicantes. Nam cum illi vnum,
qui Apostolicam dignitatem pecunia em-
pturum se sperauerat, obiurgavit, ac dixe-
runt, Pecunia tua tecum sit in perditionem,
quoniam Deum existimasti pecunia possi-
deri: non est tibi pars nec fors in hoc ser-
mone: Isti contra sacerdotij munus iis pre-
sertim commiserunt, qui tanquam in foro
ipsum emerunt. Nec verò hoc adhuc graue
est, quamvis alioqui graue, verum etiam
hoc nomine magis efferuntur, quam alij
ob probitatem ac voluntariam paupertatem.
Atque cum à quibusdam conuitiis
impeti videntur, statim Apostolicam di-
gnitatem proferunt (non enim nos, in-
quiunt, sed Episcopatum contumelia af-
fecit:) cum autem aliquid eorum, quæ offi-
cij sunt, agendum est, non amplius hoc pro-
ferunt, perinde atque hoc ipsis liceat, ho-
nori haberi, ut Apostoli, non autè facere ut
Apostoli. Quemadmodum igitur ille, cum
consilio nostro paruisset, atque illud au-

diisset, absurdissimum esse, vitiis nostris ommissis aliorum vitia inquirere, fræno linguæ iniecto, ac seipso silentio multato abiit: eodem modo tu quoque obtempera, & à magistris ad teipsum huiusmodi perscrutationem conuerte.

Petro Scholastico. 395.

Sacrum conuentum equidem ipse cum propriè esse dixerim, qui à nulla turpi permixtione contaminatur, verùm castitate atque aliis virtutum generibus exultat.

Aufonio Correëtori. 396.

Prudentia, cùm pecuniarum amorem expulit, certissima & verissima res est ad quam iustitia exploretur. At si hunc admiserit, ius quæstui habere ac sententiam adulterare minimè recusat.

Theodosio Episcopo. 397.

Scio me persæpe mihiipso huiusmodi quoddam consiliū præbuisse: O Isidore, quoniam res magnæ magnis periculis confici solent, ea, qua decet, loquendi libertate vtere. Fortassis erubescet is, qui in peccatis erubescere minimè norunt. Ac quidem fortasse aliquid efficies. Sin autem aliquid etiam iniucundi patiaris, cum Prophetis & Apostolis, atque aliis sanctis viris patieris, cum quibus tibi, qui vnus è vulgo es, optandum est, etiamsi non in virtutibus, at certè in perpeffionibus numerari. Verùm ad hunc modum contrà mihi ipsi respondi: Aliis quidem in rebus præclare loqueris, ac tibi morè gerere paratus sum. At quoniam pacto liberè loquemur? Sicne vt meram libertatem adhibeamus, an vt ipsam sanitatem temperemus? Quosdam enim noui, qui acri ac vehementi obiurgationis genere sanati sunt: quosdam rursus, qui eo obtrititi sunt, atque ad grauiorem improbitatem eruditi: alios denique, qui moderatam admonitionem atque orationis libertatè ludibrio habuerunt, eamq;

νέσθ, καὶ ἀκούσας ὅτι ἀπὸ πάσι τοῖς ἄλλοις ἐαυτῶν παρέτας κακῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἀπειράζουσαι, ἀπὸ τῆς χαλινῶν ἐμβαλῶν τῇ ἐαυτῶν γλώττῃ, καὶ σιγῇ ἐαυτῶν καταψυφισάμενοι, ἔπω καὶ σὺ πείσθη, καὶ ἀπὸ τῆς διδασκαλίας, ἀπὸ αὐτῶν πείσθη τὴν ἔρευναν.

Πέτρω σχολαστικῶ. τίς.

Παύλει ἐγὼ καὶ κλειῶς εἶναι φημι, καὶ ἀπὸ μηδὲ μίας ἀρχῆς ὅμιξίας χεραινομένης, ἀλλὰ τῆς ἀγνείας καὶ τῆς ἀρετῆς ἐναβρωμένης.

Αὐσονίῳ κορρίκτωρι. τίς.

Ἡ σὺνείσις, ὅταν τὸν τῶν χρημάτων ἐξοφρακίση ἔρωτα, βασιλευσίου ὅτι διχασμοῦ ἀψευδίζουσι. εἰ δὲ τὸ πῶς πεισθίω, καὶ πηλῶσαι τὸ δίκαιον, καὶ νοθεύσαι τὴν ψῆφον ἐπαρρησιώσω.

Θεοδοσίῳ ἐπισκόπῳ. τίς.

Οἶδα πολλάκις ἐμαυτῶ παρανεσάμεναι πάντα, ὡς Ἰσίδωρε, ἐπειδὴ τὰ μεγάλα πράγματα μεγάλοις κινδύνοις φιλεῖ καταρθεῖν, καὶ τῶν ἀρετῶν παρρησία. ταῦτα πῶς ἐρυθείασουσιν, οἱ μὴ δὲ ἐρυθείαν ἐν τοῖς παιήμασιν εἰδότες. ἴσως μὲν γὰρ καλορθώσας, εἰ δὲ πῶς πεισθίω ἀρχῆς, μετὰ τῶν πεισθίω. καὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀγνείας, μετὰ ὅταν σοὶ εὐκταῖον ὅτι ἐν τῶν πολλῶν ὅτι, εἰ καὶ μὴ ἐν τοῖς κατορθώμασιν, ἀλλ' οὐκ ἐν τοῖς παιήμασιν ἀριθμείσας, ἀλλ' ἀνταπεκρίβην ἐμαυτῶ λέγων, ὅτι τὰ μὲν ἀλλὰ εὐ λέγεις, καὶ σοὶ ἔτοιμος εἰμι πειθεῖν. πῶς δὲ δὴ πειρῆσαι ἀκράτω τῆς πειρῆσαι χεραινομένης, ἢ κερασάμεναι τὴν πειρῆσαι; οἶδα γὰρ τῆς μὲν ἀπὸ τῆς σφοδρῆς ὀπιτησίας ἰαθέντας, πῶς δὲ ὀπιτηθέντας, καὶ εἰς χαλεπωτέραν παιδοπείραν ἰαθέντας κακίαν. ἀλλοῖς δὲ τῆς μετρείας συμβεβηκώς καὶ παρρησίας καταγελάσαστες.